

ימי הכנה לכ"ח סיון - שמונים שנה - וג' תמוז

צו השעה: אחדות חסידים!

מדברי רבני אנ"ש ב770 בהתוועדות הכנה לקבלת התורה תשפ"א • ע"י איגוד אברכים

אורות דתוהו בכלים דתיקון

אם אין "אחד" אצלנו, כאילו חסר ב"ה' אחד" חס ושלום. בפרקי אבות שלומדים השבת - פרק ששי - למדנו "לנהוג בו כבוד". והרבי מסביר שהפירוש הוא שזה ענין תמידי, ובכל מצב. לא רק שמכבד אותו אלא ש"נוהג" כבוד בו. כמו "נהגו כבוד זה בזה" שזה נהיה המנהג שלו.

יש ענין של אהבה, ויש ענין של כבוד. כשמחמתנים כותבים בהכתובה הדברים שמתחייבים להבן זוג. למשל, שמתחייב לבן הזוג שיפרנס אותה וכו'. וגם כותבים "ואוקיר" = שיתן לה כבוד! לא מזכירים אהבה.

יש הרבה זוגות שיש להם אהבה אבל חסר להם כבוד. אהבת ישראל היינו שאני מוכן לכבד מישהו אחר, גם אם אין דעותיהן שוות, ולהרגיש ככה כל הזמן, **לנהוג** כבוד, שזהו המנהג וההנהגה הקבועה.

ובעצם, כדאי להזכיר כאן, שאופן האהבת ישראל ואחדות שנתבעת מאיתנו היום ברגע שלפני הגאולה, היינו לא רק לוודא שלא יהי' מצב של היפך דאהבת ישראל חס ושלום, אלא, שצריכים כבר עכשיו לטעום מעין האחדות דישראל שתהי' בגאולה העתידה. (מטות-מסעי תנש"א ע"י"ש).

הרבי נתן לנו שליחות לפעול להביא את המשיח באורות דתוהו בכלים דתיקון...

ולצערנו התחלקנו לשתי כיתות, אלו נתפסו על אורות דתוהו, ואילו אחרים על כלים דתיקון.

אז עברו שלושים שנה, ועדיין מתווכחים על הנוסחה??? ובמקום שכל אחד יתחיל לפעול, עסוקים במה הדרך...

שכל אחד יעשה בדרך שלו. זה רוצה תוהו - שיעשה תוהו, וזה רוצה תיקון - שיעשה תיקון. ואולי להיפך, שאלו שרוצים לעשות תוהו - שיעשו תיקון, ואלו שרוצים תיקון - שיעשה תוהו.

הרבי כתב שהמשיח מוכן לבוא, והשטן ראה והתחיל להשתולל וזורע מחלוקת בין אנ"ש. "אילו היו כל עסקני חב"ד שיחיו מאוחדים היה משיח בא מכבר ולכן היצר הרע משתולל באופן ובפיתויים היפך השכל לגמרי ולעת עתה הצליח רחמנא ליצלן במלחמת אחים וכו' וה' ירחם. (ממענה תשרי תשמ"ב). ועוד שמענו מהרבי, שכשאלו אצל הצמח צדק מה יהיה אחריו, ענה שיש תירוץ ואיבעית אימא. התירוץ הוא שישנם בני. ואיבעית אימא, שאהבת אחים שישנה בין החסידים תוליד אותם עד ביאת המשיח. ואז הרבי אמר - בי"ג ניסן תשכ"ו - שכבר מאה שנה מהצמח צדק, ובנים גם אין היום, ונשאר רק ה"איבעית אימא", אחדות החסידים.

זאת אומרת, שהפתרון לביאת המשיח זה רק אחדות. והעיקר שנפעל הגאולה בפועל ממש נאו!

באמת אהבת ישראל אינה רק שהוא לא מפריע לי... אהבת ישראל באמת היא שאיכפת לי ממנו. ואני לא יכול להירדם כתוצאה מזה.

אני רוצה לשתף אתכם עם סיפור אישי, בערב שבת ילד שלי נפגע ע"י רכב. הוא עף באוויר כמה מטרים, והתהפך ונפל על הראש, איבד הכרה באותה שניה. ואחר כך התקשה להיזכר כל מה שהיה איתו באותו יום, ולאט לאט חזרו אליו הזכרונות. ב"ה שזה הסתיים בטוב. והיום כבר היה בבית הכנסת ב770. לא תמיד זה מסתיים כך...

בשעת מעשה, כשהוא היה בבית הרפואה נכנסה לי מחשבה בראש, מדוע מפריע לי כל כך מצבו הבריאותי, יותר ממצב אחינו בני ישראל בארץ הקודש... כששומעים ע"ד אסון שקורה למישהו אחר - זה דבר אחד, אבל כשקורה לי, זה סיפור אחר לגמרי...

ואכן במכילתא על הפסוק ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש - שהפסוק הזה כבר מספיק להסביר לנו איך לגשת ליהודי אחר, הוא שייך להקב"ה, "תהיו לי!" הוא "ממלכת כהנים", "שכולם ראויים לאכול קדשים", וכהנים גדולים. כל יהודי הוא כהן גדול. ויתירה מזו, הוא "גוי קדוש". פשוט כפשוטו, "א הייליגער פאלק". צריך להסתכל על יהודי כמישהו קדוש. בכל אופן, זה הפסוק עצמו. אבל המכילתא שם אומר, שנבוכדנאצר המשיל את עם ישראל לשה, מה שה כשלווקה באבריו כל גופו מרגיש, כך ישראל כשאחד מהם לוקה, כולם מרגישים. שואל הרבי, בשביל מה צריך להגיע לנבוכדנאצר? הרי בתנ"ך יש ריבוי פסוקים שעם ישראל נמשל לשה? אלא, שכאן רואים שאפילו גוי כנבוכדנאצר, שהחריב את בית המקדש יודע את האמת שזוהי ההרגשה שלנו.

ובאמת אצל בני ישראל, יש הרגש אישי, שלא רואים זאת בשום מקום בעולם: כשקורה אסון חס ושלום, השאלה הראשונה שכולם שואלים האם היו יהודים בתאונה?! השאלה היא לכמה זמן נשאר ההרגש הזה, ובאיזה רמה.

הדבר הכי חשוב ביהדות הוא שמע ישראל. אומרים אותו כל יום כשקמים בבוקר ולפני שהולכים לישון. ועד כדי כך, שזהו הפסוק שאומרים בשעת יציאת הנשמה... ויהודים מסרו את נפשם עם "שמע ישראל". לפני שאומרים קריאת שמע בבוקר ובערב מוכרחת ההכנה של אהבת ישראל. בערב אומרים הריני מוחל. ובבוקר אומרים הריני מקבל.. ורק אח"כ קריאת שמע...

מי שחסר אצלו באהבת ישראל ח"ו חסר אצלו ב"שמע ישראל.. ה' אחד", באחדות ה'. איך אפשר להעיד שהקב"ה אחד, ובה בשעה להרגיש "שניות" אצל בנו יחידו, עם קרובו, "חלק אלוך ממעל ממש"? קריאת שמע...

**הרב יוסף ישעיהו
ברוין שליט"א
מרא דאתרא
וחבר ה בד"צ
דק"ק שכונת
קראון הייטס**

הרב בנימין ע"ה וויליגער, מזקני חסידים צאנז קלויזנבורג וגם

מקורב להרבי, ה' עד קידושין בחתונה שלי, וגם א' מהמתפללים בהבית כנסת של זקני ע"ה. הרב וויליגער סיפר שלילה אחד, בשנת תנש"א, בשעה רבע לאחת, לאחר שסוף סוף הספיק להירדם, הטלפון בבית מצלצל. הוא מרים השפופרת בתמיהה על הצלצל באמצע הלילה, ושואל מי זה? ועונים שמטלפנים מליובאוויטש, היינו הרב גראנער ע"ה.

ושואל, מי אחראי על הגליון הנקרא "צאנז"? (הרב וויליגער חושב לעצמו - על זה אתה חייב להתקשר עכשיו?! על זה הרי אפשר גם לדבר מחר בבוקר...). והרב וויליגער עונה לו, שלא הוא המוציא לאור, אלא מבני משפחתו של האדמו"ר אחראים על כך.

המזכיר ממשין: הרבי אמר לי שאם אתה האחראי אזי הרבי "מצווה" עליך, ואם לא אזי הוא רק מבקש... והמזכיר מפרט, שבגליון הנוכחי, אחד מהמדורים הקבועים הוא דברי תורה של האדמו"ר מצאנז (הדפיסו שם תורות שלו משנים שעברו) ובגליון שעבר בחרו תורה שהרבי מקלויזנבורג דרש בשנת תשי"ז, ומלאה עם "שווערע ווערטער (דברים קשים), דברי מוסר חריפים. ושואל המזכיר בשם הרבי, שהרי ישנם עוד תורות שלו, למה חייבים להדפיס דוקא תורות כאלו. בתקופה כזו צריכים לחזק את עם ישראל, ואת החסידים בקלויזנבורג בפרט (גם הרבי מצאנז לא הרגיש טוב...). ולכן הוא מתקשר שהרבי מבקש שלא לכתוב דברים קשים בזמן זה.

[כמה אנשים כבר קראו הגליון הזה הזה ובפרט החלק של התורות... הגליון הזה לא מיועד לאנשים שאינם שומרי תומ"צ שעלולים להתרחק ח'ו. הוא נקרא רק ע"י חסידים צאנז, ונקרא רק על ידי החסידים, ובודדים אחרים כמו הרבי, ואעפ"כ זה כ"כ חשוב. ועד כדי כך, שיש להעיר יהודי אחרי חצות הלילה, כי זה מפריע...]

"אהבת ישראל" פירושה שמפריע לי באופן אישי כל מה שקורה אצל כל יהודי בעולם. בשם הבעש"ט נמסר שאהבת ישראל היינו גם למי שלא ראה ולא מכיר בקצה העולם. ובדרך כלל מגיבים על כך, שאדרבה דוקא מישהו שאני לא מכיר קל לאהוב, והחידוש הוא לאהוב מישהו שמקורב אצלי, ומהשכונה שלי... אבל,

סירחת הדרך לאחדות

עד שנגלה עליהם מלך מה"מ הקב"ה וגאלם, היינו שבמצות אלו האיר הבחי' של מה"מ הקב"ה בכבודו ובעצמו. ומכיון שהמן התחיל לרדת לבנ"י בט"ז באייר יוצא (כפי שמובא גם ברש"י) שבני ישראל אכלו 61 סעודות מהמצה הזו, ממש גילוי אלוקות. ומסיק הרבי שההוראה מזה היא שנדע איך שצריך להסתכל על כל יהודי – שגם אם בחיצוניות נראה שאינו כ"כ שומר וכו', הרי הוא נכד – בן בנו ובן בנו של זה שאכל 61 סעודות של "מצות" שהאיר בהן הבחי' של "מלך מה"מ הקב"ה בכבודו ובעצמו!

ואולי ש בזה הוראה איך שאנו צריכים להסתכל היום על כל חסיד, שכל חסיד הוא בעצמו קיבל, או שהוא בנו או נכדו של מי שקיבל מהרבי מידו הק' דולר או קונטרס או כוס של ברכה וכו' שבכל אחד מהדברים האלו שהרבי נתן מאיר בגלוי אור אלקי גדול ונעלה, וכן עשה שליחות של הרבי וכו' ועוד ועוד, הרי בודאי שהרבי שינה את כל מציאותו ע"י הארת והמשכות אלו מאו"ס ב"ה לאותו חסיד, ובמילא אל תסתכל על מראהו והחיצוניות שלו אלא על האור הגדול והנעלה שהרבי המשיך בו ע"י כל הנ"ל, וזה יביא לאהבת ואחדות החסידים שתביא להתגלות מלך המשיח תומ"י ממש, מלך ביפיו תחזינה עינינו.

יושיעני? לכאורה היה עליו לומר "וה' יענני", כמו שכתוב "ענני במרחב י-ה", שה' "עונה" למי שמבקש! אם כן, מה פירוש הלשון "יושיעני"?

הסביר להם הרבי מהר"ש שאמנם שם אלקים הוא מדת הדין, אבל מכיוון שהוא שמו של הקב"ה הרי הוא דרך התגלות אלוקית בעולם. לעתים ה' מתגלה על ידי מידת החסד ולעתים על ידי מידת הדין, הכל על פי הכוונת האלוקית. מידת הדין גורמת להפיכת ה"אני" של האדם ל"אין" ולהביא אותו לביטול מציאות היש הנפרדת שלו. פירוש הפסוק "אני אל אלוקים אקרא" הוא שמידת הדין ("אלוקים") קוראת לנו לפתוח את הלב, שיהיה לנו יותר ביטול. מטרת מידת הדין היא שנפתח את הלב להתאחד עם כלל ישראל. ביטול מציאותו העצמאית של האדם והפיכת ה"אני" שבו ל"אין" מביאות אותו לאחדות, לפתיחת הלב ולעשיית חסד וצדקה בפועל.

על ידי קריאה זו המביאה לידי מעשה, זוכים לישועת ה' – "וה' יושיעני". המדובר הוא במצב ש"כל הדרכים בחזקת סכנה" ולא יודעים בדיוק מה לעשות, כי כל הדרכים הן בחזקת סכנה וכל מה שלא תעשה תסתכן. במציאות כזאת – לא יודעים אפילו מה לבקש. על כך אמר דוד המלך "וה' יושיעני", הכוונה היא שבכל החלטה שאחליט (כמובן בתוך המסגרת של התורה והשולחן ערוך) בכל מצב ה' כבר ישלח הישועה. כך פירש הרבי מהר"ש את הפסוק הזה לעודד את רוחם של ראשי הקהילות שיחזקו את קהילותיהם לא לדאוג ולא לחשוש מהפרעות, אלא להתאחד, להרבות במעשי צדקה וחסד וישועת ה' בוא תבוא.

גם אנחנו נמצאים בתקופה של "אני אל אלקים אקרא". צריכה להיות קריאה פנימית שלנו מתוך "אין" וביטול ("מאין – יבוא עזרי") להגיע לאחדות אמיתית עם כלל ישראל שתבטא בהוספה במעשי צדקה וחסד. או-אז – "ה' יושיעני", הקב"ה ישלח לנו את הישועה בכל דרך שנפעל. יהי רצון שנראה כבר את הישועה הגדולה – הגאולה האמתית והשלמה תכף ומיד ממש!

"ויחן" לשון יחיד – "כאיש אחד ובלב אחד" שמכיון שהיו צריכים להתאחד ולהיות כאיש אחד ולב אחד כדי שיכולו לקבל את התורה, הרי שכל א' ה' צריך "לנסוע" – ללכת מ"מקומו" ומהבחינה שלו להתקרב ולהתאחד עם עוד יהודי שה' "רחוק" ממנו מבחי' המדרגה והבחינה שלו, וכן השני ה' צריך לצאת ו"לנסוע" ממקומו שלו ולהתקרב אל הזולת, וכן השלישי ה' צריך "לנסוע" וככה כל בני ישראל היו עסוקים ביום זה לצאת לדרך לעזוב את מקומו ולנסוע ל"מקום" אחר ששם נמצא יהודי אחר, עד שיצליחו כולם להגיע כל אחד למקומו של השני ולהתאחד איתו וכן למקום שלישי וכו', וזו היתה עבודה קשה וזוהי החולשא דאורחא – הנסיעות האלו מאחד לשני ואכן זוהי ההכנה הראשונה למ"ת, אחדות ישראל.

בענין הדרך איך להסתכל על כל יהודי באהבת ישראל, יש שיחה (ש"פ אמור תשמ"ב, עיי"ש) בה הרבי אמר דברים נפלאים בענין הזה. בהשיחה מביא מה שכתוב ע"ד המעלה של המצות שאכלו בני ישראל לאחר צחות לילה של יציאתם מארץ מצרים שעליו נאמר "מצות" מלא (לא "מצת"), משום שה' בזה הגילוי הגדול של הקב"ה בעצמו, כפי שאומרים בהגש"פ "מצה זו שאנו אוכלים כו' שלו הספיק בצקת של אבותינו להחמיץ

"וה' יושיעני"

לחץ על הממשלות שלהם שילחצו על ממשלת רוסיה, ואכן הדבר פעל. ההשפעה היתה עד כדי כך, שמשא ומתן של ממשלת רוסיה לקבלת הלוואה ממשלת גרמניה הופסק על ידי הגרמנים כתוצאה מהלחץ שהפעיל הרבי מהר"ש. כך הגיע הרבי לפגישה עם שר הפנים הרוסי.

לפני הפגישה ביקש הרבי מעסקנים וגבירים של פטרבורג, שלא היו חב"דניקים, ששניים מהם יצטרפו עמו לפגישה עם שר הפנים. אף אחד לא הסכים ללכת איתו. כולם פחדו שהדבר יכול להזיק להם, מכיוון שהרבי מהר"ש נחשב בעיני השלטון כ"בוגד" ברוסיה. הרבי אמר שילך עם שני חסידים, שהם אינם "מוגי לב".

כשהרבי מהר"ש נכנס לשר הפנים, השר קיבל אותו בצורה מכובדת מאוד, אבל מיד התחיל לרדת עליו ולדבר איתו קשות. הוא האשים אותו בבגידה במדינה ואמר לו שמגיע לו עונש חמור על כך שהבאיש את רוסיה בפני מדינות זרות. הרבי מהר"ש ענה לו בתוקף ש"דם יהודי אינו הפקר!". הוא טען בפני השר שגם היהודים משלמים מיסים ומגיעות להם זכויות. הרבי תבע ממנו שמירה של הממשלה על הקהילות היהודיות, על ידי שליחת חיילים וכוחות משטרה. כך דיבר הרבי במסירות נפש גדולה ודרש מהשר פגישה עם הצאר הרוסי.

מסירות הנפש של הרבי מהר"ש ברוך ה' עשתה פרי. ממשלת רוסיה שלחה חיילים ושוטרים לקהילות היהודיות ברחבי המדינה כדי לשמור על חיי היהודים מהפרעים.

עקב המצב הבריאותי של הרבי מהר"ש הוא יצא מרוסיה למקומות מרפא. כל העסקנים חששו מה יהיה כשהרבי יעזוב את רוסיה ויתחדשו הפרעות. הם קיימו אסיפה גדולה ושאלו את הרבי על כך. הרבי מהר"ש ענה שהם יכולים להיות רגועים ומוטלת עליהם חובה להשרות אווירה רגועה לבני קהילותיהם.

באותה הזדמנות דרש הרבי על הפסוק בתהלים "אני אל אלוקים אקרא, וה' יושיעני", שהרי שם אלקים הוא מידת הדין, ולמה "אני אל אלוקים אקרא"? לכאורה היה צריך לומר "אני אל ה' אקרא! ועוד, מה הפירוש 'וה'

הרב יוסף העכט שליט"א חבר ב"ד רבני חב"ד רב הראשי באילת

ידוע השיחה למה בר"ח סיון הקב"ה לא אמר לבני ישראל בדבר ההכנות לקבלת התורה אע"פ שציפו כ"כ ליום הזה, ואומרת ע"ז הגמרא במס' שבת שזהו בגלל חולשא דאורחא, שבנ"י היו חלשים מהנסיעה בדרך ולכן רק ביום שני לחודש הקב"ה קרא למשה שיעלה על ההר ואמר לו מה לומר לבנ"י – כה תאמר לבית יעקב ותגד לבנ"י וגו'" עם כל ההכנות למ"ת.

ולכאורה אינו מובן: איך אפשר לומר שכאשר בני ישראל הגיעו להר סיני למעמד הגדול של מתן תורה שכ"כ רצו, שמשוה רבנו לא התחיל מיד להורות להם על ההכנות למתן תורה בגלל שהיו עייפים מ"חולשא דאורחא"? ומסביר הרבי שה"טירחא דאורחא" בראש חודש סיון לא ה' מהמסע בדרך שנסעו מרפידים למדבר סיני, אלא בגלל ה"ויחן שם ישראל נגד ההר",

הרב מנחם מענדל גלובסקי שליט"א סגן מזכיר ב"ד רבני חב"ד בארה"ק רב קהילת חב"ד רחובות

בימים אלו שונאי ישראל משגרים רקטות על יושבי ארץ הקודש. המחבלים אינם מבחינים על איזו מפלגה של יהודים הם יורים; הם רואים את נקודת היהדות המשותפת לכולם. אותו הדבר ראינו באסון הנורא שקרה בל"ג בעומר במירון השנה. בין הנספים היו יהודים מכל הזרמים.

מאירועים אלו יש להפיק לקח ולהתחזק באהבת ישראל: כשמסתכלים על יהודי – יש לראות אותו מצד נקודת היהדות שבו.

בין הקונטרסים שהרבי חילק היו שני קונטרסים בנושא אהבת ישראל: "קונטרס אהבת ישראל", ו"קונטרס החלצו". אפשר לומר ש"החלצו" הוא בבחינת "סור מרע" (ע"ד מאמר חז"ל דעלך סאני לחברך אל תעביד – בלשון שלילה), ו"קונטרס אהבת ישראל" הוא בבחינת "ועשה טוב" (ע"ד הציווי ואהבת... כמון זה כלל גדול בתורה – בלשון חיוב). בכדי להגיע לאהבת ישראל צריך להיות גם "סור מרע" – לדעת להתפשר ולוותר!

בקשר לפרעות שראינו בימים האחרונים בארץ ישראל, כדאי להזכיר בקצרה את סיפור ידוע מהרבי מהר"ש. הרבי הריי"צ מספר (באגרות קודש ח"ה) שבשנות תרל"ט ות"מ הגויים ברוסיה עשו פרעות נגד היהודים, בגלל קנאתם לסוחי העירות ולבעלי האחוזה. הרבי מהר"ש התעסק רבות להפסקת הפרעות וקיבל הבטחות משרים באיזור, אך המצב לא הוטב.

בשלב מסוים הוא נפגש עם שר הפנים של רוסיה. הרבי הריי"צ מתאר כיצד הגיע הרבי מהר"ש לפגישה זו. לאחר שראה ששרי האיזור לא פותרים את הבעיה הוא יצא מרוסיה ונפגש עם בעלי בנקים בצרפת ובגרמניה שיפעילו